

sen skriver sig, skal jeg ikke komme ind paa, men kun for mit Bedkommende og for de fleste Udvalgsmedlemmers Bedkommende sige, at vi havde forstaaet Indenrigsministeren saaledes, at han ikke havde Noget at bemærke imod denne Gjennemlysbestemmelse. Efter at jeg er bleven gjort opmærksom paa det, har jeg imidlertid anset det for rigtig at nævne dette, inden jeg anbefaler Lovforslagets Vedtagelse, efter at det er ændret, saaledes som det foreslaas af Udvalgets Flertal. Med Hensyn til Mindretallets afvigende Standpunkt skal jeg asvente, hvad der fra anden Side maatte blive fremsført, inden jeg muligvis finder Anledning til at imødegaa de Betragtninger, der fremsættes fra anden Side.

Gad: Jeg skal paa Mindretallets Begne udtale, at ligejom den ærede Ordfører har holdt udenfor alle de store Betragtninger om de forskellige Skatteprinciper, som have været oppe i Udvalget, skal Mindretallet ogsaa gjøre det, og det saa meget mere, som det overhovedet har den Anskuelse, at naar man vil have de store Skatteprinciper frem, bør de bringes frem selvstændigt og ikke føres ind i en Lov, som har et forholdsvis meget indskrænket Omraade og kun skal tjene til Vættelse i Fremgangsmaaden ved Vigningen i Kjøbenhavn. Jeg skal derfor holde mig til de saa Vædringsforslag, som ere foreslaaede af Udvalgets Flertal, og som Mindretallet ikke kan tiltræde. Hvad det Første angaar, vil jeg ligefrem sige, at jeg beklager, at Flertallet har troet det rigtig at stille dette Vædringsforslag. Jeg tror ikke, der her har været Anledning til at komme ind paa dette forholdsvis, fordi det vedrører Kongens Forhold, lidt vanskelige Spørgsmaal, og jeg tror, at der saa meget mindre havde været Grund dertil, som vi Alle sammen vide, at det, der staaar i Loven af 19de Februar 1861, den nugældende Lov, i sin Tid blev tilveiebragt ved et Kompromis, som jeg heller ikke stønner, at der nu er nogen Grund til at røre ved. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, men blot sige, at jeg synes, vi kunne blive staaende ved det, der en Gang er kommet ind i Loven af 19de Februar 1861, at Kongen som Chef for Kongehuset bestemmer, hvor meget vedkommende Medlemmer af Kongehuset passende kunne svare i Skat til Byen Kjøbenhavn. For Byen Kjøbenhavn og dens Skatteindtægt har dette Spørgsmaal naturligvis aldeles ingen Betydning. Jeg skal tilføie, at der er en anden Grund, hvortfor jeg ogsaa er imod Vædringsforslaget, og det er den, at jeg oprigtig talt ikke forstaaar, hvad der

menes med det Udtryk: „under Indenrigsministerens Ansvar“. Jeg forstaaar ikke, hvad det er, Indenrigsministeren her skal være ansvarlig for. Til at være ansvarlig for, at Kongen virkelig har bestemt det, behøves Ingen, det er der Ingen, der tvivler om eller har tvivlet om. Skulde det, Indenrigsministeren skal være ansvarlig for, være, at der foreligger en fuldstændig Beregning i Overensstemmelse med Lovens Regler om andre Stattehdere, eller for noget som helst Andet, saa vilde dette være en fuldstændig Forandring af Lovens Princip paa dette Punkt, og en saadan Forandring burde dog have været tydelig tilkjendegivet. Videre skal jeg ikke udtale mig derom. — Hvad Vædringsforslag Nr. 2 angaar, er det naturligvis et temmelig ubetydeligt Forslag, men jeg kan dog ikke skjønne Andet end, at det er uheldigt. Det vil vistnok være ønskeligt, at man en Gang, naar det kan ske, kommer til, at alle Slags officielle Rundgjørelser blive indførte i et officielt Blad, hvor Alle vide, at man kan søge dem, og som ikke indeholder Andet end officielle Beskjendtgjørelser; men saa længe, indtil dette kan ske, er det aabenbart i Alles Interesse, at man har et bestemt Blad, hvori de staa; saa veed man, hvor man skal finde dem, og et saadant Blad kan da eventuelt tjene til Dokumentation, om Saadant ved en eller anden Leilighed skulde være fornødent. Jeg tror derfor, at dette Forslag er ligefrem uheldigt. Jeg tror forøvrigt ikke, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse vil vælge noget andet Blad end Berlingske Tidende alligevel, men det er uheldigt, at der kommer en saa tvivlsom Bestemmelse ind i Loven. Hvad Vædringsforslag Nr. 3 angaar, er det egentlig kun en Gjendoptagelse af, hvad der nu er gældende efter Loven af 19de Februar 1861; forsaavidt er der altsaa ikke Noget at sige derimod; Tilstanden vil vedvare. Naar jeg er derimod, er det ligefrem af reelle Grunde, af de samme Grunde, hvorfør det er foreslaaet, at man ikke længere skal trykke denne Liste saaledes, som det hidtil er sket. Efter min Overbevisning tjener disse Listers Trykning aldeles ikke i mindste Maade til det, Udvalgets Flertal har ment, nemlig til Kontrol med Angivelsesernes Rigtighed. Foruden til en hel Del Snaft tjene de i Virkeligheden snarere til det Modsatte; thi det er aldeles utvivlsomt, at Selvangivelsen vil faae et ganske andet Omfang, vil blive en ganske andet Oplysning til Skatteansættelse for dem, der skulle sætte Skattebeløbet, naar Vedkommende vidste, at de ikke skulde offentliggjøres. Der er overordentlige mange Menneker, der ikke have det